

บทที่ 13 แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์

ปวรลืมนตาขึ้นอีกครั้งในช่วงสายของวันใหม่ แม้นในอุโมงค์จะมีตมิด หากเขารับรู้ว่าตัวเองหลับไปนานไม่น้อย อาจจะเป็นเพราะความอ่อนเพลียรวมทั้งอาการไข้ที่เกิดจากพิษบาดแผลบวกกับอากาศที่หนาวเย็นก็เป็นได้ ที่ทำให้คนนอนไวอย่างเขาหลับเป็นตายตั้งแต่ช่วงก่อนรุ่ง

เสียงกุกกักก็ใกล้ตัวทำให้ตอกเตอร์หนุ่มหันไปมอง แ่นละเขามองเห็นแต่สีดำ ทว่าเมื่ออีกฝ่ายเปิดสวิตซ์ไฟฉายจึงทำให้เห็นมกุฎราชกุมารีประทับอยู่ไม่ไกลนัก

"อารุณาสวาทีค่ะตอกเตอร์" สวรัชชิตารับสั่งสวัสดีตอนเช้าด้วยภาษาตารา "ปวดแผลไหม"

"ไม่เท่าไรระหม่อม" ปวรตอบ มือใหญ่ลูบหน้าตัวเองเพื่อให้หายงัวเงีย อีกฝ่ายหยิบกระบอกน้ำส่งให้ ในนั้นมีน้ำเหลืออยู่ราวครึ่งหนึ่งของความจุ

"ล้างหน้าล้างตาเถอะค่ะ จะได้ออกเดินทาง เราหวังว่าจะถึงปลายทางก่อนค่ำ"

"น้ำเหลือน้อยแล้ว คงใช้ดื่มได้อีกไม่มาก ข้าพระองค์คิดว่า..."

"ไม่เป็นไรหรอก อีกไม่นานเราก็ออกจากที่นี่แล้ว ระยะเวลาปกติจาก จัตุรัสจิดติสระไปยังวัดหลวงซานเมืองไม่ได้มากมายอะไร อุโมงค์นี้ก็ไม่ น่าจะยาวเกินไป นึกถึงคนซูดลิคะ ยิ่งคิดเคี้ยวก็ยิ่งเหนื่อยยาก เขาคง พยายามย่นระยะทางมากที่สุดเท่าที่จะทำได้อยู่แล้ว"

ปรวยอมจำนนกับเหตุผลที่ทรงยกมา ไม่ได้เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ครั้นจะขัดแย้ง พระองค์รับสั่งให้ทำอะไรเขาก็ต้องทำตาม ไม่อย่างนั้น คงถูกซังน้ำหน้ามากกว่าเดิม ตોકเตอร์หนุ่มรับกระบอกน้ำไปล้างหน้าโดย พยายามใช้น้ำให้น้อยที่สุด ขวดน้ำยาบ้วนปากถูกส่งให้ตรงหน้า เขารีบไป ถูไว้แล้วส่งยืมให้เจ้าของ

"ทรงรอบคอบจังเลย...กระหม่อม"

สรวรักษิตาไม่รับสั่งอะไร เพียงยื่นพระหัตถ์ไปรับขวดเล็กๆ นั้นกลับ คินเมื่ออีกฝ่ายเสริ้จรรยาของเขาแล้ว ปรวมองดูพระพักตร์ที่ล้างผงถ่าน ออกไม่หมด เบือนตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้าง ดูแล้วเหมือนลูกแมวตัวน้อย ชายหนุ่มเปลื่อยืมออกมาจนอีกฝ่ายสงสัย

"ยืมอะไร"

"ไม่มีอะไรกระหม่อม"

"ต้องมีสิ ไม่อย่างนั้นคุณจะมามองหน้าเราแล้วยืมทำไมกัน"

ปรวยืมกว้างมากขึ้นจนอีกฝ่ายพระพักตร์มุดบึ้ง

"ถ้าคุณไม่ตอบก็ไม่ต้องทานอาหารเช้า ปล่อยให้หิวจนไส้ก๊วยอยู่นี้ แหละ เราไปดีกว่า"

"อ้าว ทำไม่อย่างนั้นล่ะกระหม่อม"

สรวรักษิตาไม่ตรัสตอบ ทรงคว่ำกระเป่าเป้มาสะพายเสร็จแล้ว เตรียมจะประทับยืน หากปรวมือไวกว่าซื้อพระกรไว้ได้ทัน

"ปล่อยเรานะ"

"ปล่อยได้อย่างไรกระหม่อม ซินปล่อยก็ทรงหนีไปนะสิ" ชายหนุ่ม พุดพลางยื่นกายลุกขึ้นยืนบ้าง "ในเมื่อทรงมีพระประสงค์จะสดับตรับฟัง

ไทนเลยข้าพระองค์จะนั่งเฉยอยู่ได้ ขออย่างเดียว...หากบอกแล้วอย่ากริ้ว
นะกระหม่อม"

มกุฎราชกุมารีพยักพระพักตร์ ปวรก็เลยชี้นิ้วไปที่พระปราง "ชี้เข้า
ติดเต็มไปหมดกระหม่อม ทรงชำระออกไม่หมด ตอนนี้อย่าว่าใครมาเห็น
ก็ต้องบอกว่าเหมือนน้องเหมียวน้อย...เหมียว...เหมียว..."

"บ้าจริง" คนฟังยกพระหัตถ์ป้ายที่พระปรางโดยอัตโนมัติ กิริยา
เช่นนั้นยิ่งทำให้รอยเบื่อนขยายวงกว้างมากขึ้นกว่าเดิม แม้สีจะซีดจางลง
ก็ตาม

"ขอเฝ้าพระพักตร์ได้ไหมกระหม่อม" ปวรถาม เมื่ออีกฝ่ายยัง
ประทับนิ่งเขาก็พยักหน้าเหมือนจะบอกว่าขอให้เชื่อใจกันหน่อย

มกุฎราชกุมารีหยิบชัษพระพักตร์ออกมาส่งให้ ปวรรับไปแล้วค้อม
ศีรษะถวายความเคารพก่อนจะเข็ดเบาๆ ตรงจุดที่เบื่อน แม้จะไม่สะอาด
เอี่ยมเหมือนล้างหน้าด้วยโฟมหรือสบู่แต่ก็ช่วยให้รอยเบื่อนหายไปได้มาก
มือใหญ่แข็งแรงที่บรรจงเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวลทำให้สรวักษิตารู้สึกเขิน
อายระคนหวั่นไหว จนต้องก้มพระพักตร์ลงมองพื้น

ตอกเตอร์หนุ่มส่งผ้าผืนนั้นคืนให้ ก่อนที่มกุฎราชกุมารีจะใช้น้ำสรง
พระพักตร์อีกครั้ง

"สดชื่นขึ้นอีกนิดไหมกระหม่อม"

เมื่อเจ้าหญิงทรงพยักพระพักตร์ตอบ ปวรยิ้มกว้าง

"หิวไหม เรามีธัญญาณีเป็นอาหารสำรอง คิดว่าคงจะช่วยประทุงไป
ได้บ้าง"

รับสั่งแล้วทรงหยิบห่ออาหารแห้งออกมาจากกระเป๋าเป้ ในห่อใส่มี
ขนมปังก้อนกลมๆ ขนาดใหญ่เท่าฝ่ามืออบจนเป็นสีเหลืองทองน่า
รับประทาน เมื่อห่อนั้นถูกแกะออก กลิ่นเครื่องเทศแบบที่ปวรเริ่มจะคุ้น
ชินก็ลอยผ่านอากาศมากระทบจมูก

"หอมจิงกระหม่อม" ชายหนุ่มพูดโดยไม่มองอาหาร แต่กลับมอง

พระพักตร์ของเจ้าของอาหารแทน

"หอมกลิ่นเครื่องเทศ กลิ่นนี้คุณน่าจะคุ้นเคยบ้างแล้ว" มกุฎราชกุมารีรับสั่งพลางประทับลงบนโซตหิน ปวรค้อมศีรษะก่อนจะนั่งลงบนพื้นเย้นเหยียบห่างออกไปสักสองก้าว

"รับประทานอาหารพื้นเมืองบ่อยๆ ทำให้เริ่มชินกลิ่นแบบนี้แล้ว กระหม่อม"

"คนละครึ่งนะคะ" มกุฎราชกุมารีรับสั่ง ก่อนจะแบ่งขนมปังสี่เหลี่ยมทองนั้นออกเป็นสองส่วน เผยให้เห็นไส้ในที่อยู่ตรงกลางมีลักษณะคล้ายหมูสับ แต่เมื่อปวรรับมาลองชิมดูก็พบว่ารสชาติเหมือนหีตผัดกับหอมใหญ่ สับละเอียดปรุงรสด้วยเครื่องเทศมากกว่า

"อร่อยมาก" ชายหนุ่มเปรยขึ้นมา มกุฎราชกุมารียิ้มสรวลเล็กน้อย ก่อนจะรับสั่งตอบ

"ขอบคุณที่ชม"

"ทรงปรุงเองหรือกระหม่อม" น้ำเสียงนั้นดูเหมือนจะแปลกใจ

"แม่ครัวเอกเพิ่งสอนให้ไม่นานมานี้เอง เมื่อวานเรามีเวลาว่างก็เลยลองทำดู ไม่คิดเลยว่าจะได้ใช้งานรวดเร็วทันใจ อาหารนี้เป็นของที่บ้านชาวตาราสมัยโบราณนิยมทำไว้เป็นเสบียงให้กับพ่อบ้านที่ต้องออกไปรบทัพจับศึก ถ้าเป็นแบบมีไส้ก็เก็บไว้ได้สองวัน จะเก็บนานกว่านั้นต้องเป็นแบบไม่มีไส้ ถ้าจะให้ทานที่สุดจะต้องนำไปตากแห้งโดยไม่ต้องอบ เวลาจะทานค่อยเอาออกมาหนึ่งจันขึ้นรูปเหมือนเดิม"

ปวรฟังแล้วนึกถึงหมั้นโถงของชาวจีน จะว่าไปแล้วอารยธรรมแถบนี้ น่าจะใกล้เคียงกันเพราะอยู่ในเขตพื้นที่ไม่ไกลกันนัก ชายหนุ่มรับประทานไปด้วยรับฟังเจ้าหญิงแห่งประตาราอธิบายไปด้วย เทบจะไม่รู้ตัวเลยว่า รัชัญญาในมือของเขาหมดไปตั้งแต่เมื่อไร

"มีเหลืออีกก้อนหนึ่ง" มกุฎราชกุมารีรับสั่ง "สนใจไหมคะ"

"ขอบพระทัยกระหม่อม แต่เราน่าจะเก็บไว้มีต่อไปดีกว่า" เขาตอบ

สายตาก็จับจ้องที่ดวงพระพักตร์งามจนอีกฝ่ายต้องเสทอพระเนตรไปทางอื่น

"เสวยสิกระหม่อม"

"คุณก็อย่าจ้องมองเราอย่างนั้นสิ"

"ขอประทานอภัย" ปรวพุดแล้วอมยิ้ม เขาหมุนตัวหันหน้าไปอีกทางชั้นเข้าขึ้นมาแล้วเฝ้าคางว้างเกย รอจนเจ้าหญิงของเขาเสวยเรียบร้อยจึงเริ่มต้นการเดินทางอีกครั้ง

มิใช่เพียงแค่ปรวกับมกุฎราชกุมารีที่ไม่อาจชมตาหลับในคืนที่ผ่านมา คนทั้งประเทศประจวบตาต่างก็ไม่อาจชมตาหลับเฉกเช่นเดียวกันด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วนจนตั้งตัวไม่ติด หนาซ้ำข่าวคราวต่างๆ ยังสับสน ทำให้ผู้คนทั่วทุกหัวระแหงต่างก็รอฟังข่าวว่าสรุปสุดท้ายแล้วบ้านเมืองจะเป็นไปอย่างไร

เปรมินเป็นคนเดียวในสี่แกนนำจตุรมิตรที่รอดพ้นจากการจับกุมเนื่องจากในช่วงเวลาที่คิลาลประกาศยึดอำนาจการปกครองและส่งกำลังไปกวาดล้างผู้ชุมนุมนั้น เปรมินยังยุ่งอยู่กับการทำงานของเขาที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ปุระตาราโพสต์ ชายหนุ่มได้รับโทรศัพท์จากมกุฎราชกุมารีให้รีบหลบออกจากสำนักพิมพ์เพราะมีข่าวการปฏิวัติแพร่พรายออกมาจากสายของนายพลศานติการี ข่าวนี้ถูกยืนยันอีกครั้งโดยหญิงสาวอีกคนที่โทรศัพท์มาบอกอย่างเห็นความคาดหมาย...เธอคนนั้นคือ...ศิริกา!

'วิก้าช่วยพวกคุณได้เท่านั้นนะคะ วิก้าพยายามติดต่อคามินแล้วแต่ไม่สำเร็จ เห็นมีแต่ท่านเปรมินที่จะช่วยให้ทุกคนเอาตัวรอดได้ เอ้อ แค่นี้ นะคะ วิก้าต้องไปแล้ว'

ลูกสาวคนเดียวของนายคิลาลวางสายไปอย่างลุกลี้ลุกลอน เธอคงต้องแอบใช้โทรศัพท์เพื่อติดต่อคนภายนอก ชายหนุ่มผู้มีเลือดขัตติยะอยู่ในตัวนี้ก็สะท้อนใจ

...ศึกาลผู้ละโมภมัวเมาในอำนาจทำไมจึงมีลูกสาวดั่งมาได้ขนาดนี้...

ค่านั้นเปรมินพยายามติดต่อบอกพรรคพวกแต่ก็ไม่ทันการณ์เสียแล้ว ลูกน้องของเขารายงานว่าทหารบุกเข้าตึ้งกำลังที่กองบรรณนิการทำให้ชายหนุ่มต้องแอบหนีออกมาทางด้านหลัง เปรมินรู้ว่าคนเหล่านั้นไม่กล้าทำอะไรลูกน้องของเขาแน่ เพียงแค่ต้องการคุ้มครองสื่อสารทุกรูปแบบของประเทศเอาไว้ในกำมือเท่านั้น

ชายหนุ่มทิ้งรถยนต์ส่วนตัวเอาไว้แล้วลัดเลาะออกจากอาคารสำนักงานปุระตาราโพสท์ โดยไม่คิดจะกลับไปยังตำหนักเก่าซึ่งเป็นบ้านพักของตัวเอง เพราะทราบดีว่าจะต้องมีทหารหรือไม่ก็ตำรวจซึ่งเป็นคนของศึกาลไปตักอยู่ที่นั่นแน่ๆ

หนุ่มมาดเซอร์พาตัวเองไปหลบอยู่ที่บ้านของลูกน้องคนหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงแรมมณีปุระมากนัก เขานอนคิดอยู่ทั้งคืนว่าจะเอาอย่างไรกับตัวเองดี เวลานี้เขายังไม่อยากถูกจับ เพราะมีอีกหลายอย่างที่ต้องทำ

นอกเหนือจากหน้าที่ช่วยเหลือแกนนำจตุรมิตรและเพื่อนร่วมอุดมการณ์จำนวนหนึ่งที่ถูกรวบ เขามีภาระอีกอย่างซึ่ง 'ต้องทำ' ตามคำขอร้องของมกุฎราชกุมารี

'เปรมิน เราฝากดูแลหนูรินด้วย'

...ฮึม ยัยหนูหริ่ง สร้างภาระไม่จบไม่สิ้น... เปรมินนึกในใจเมื่อสวรรคตผู้มิดักดีเป็นน้องสาวฝากฝังเพื่อนสนิทของพระองค์ตอนที่โทรศัพท์มาแจ้งข่าวการยึดอำนาจของศึกาล

'รู้แล้วนะ' นั่นเป็นคำตอบที่ให้ไว้กับเจ้าหญิง แม้ไม่ใช่สัญญาแต่เป็นยิ่งกว่าสัญญา...

เขานี้คณะเปลี่ยนแปลงการปกครองโดยนายกศึกาลประกาศผ่านสื่อทุกแขนงยกเลิกระบบกษัตริย์โดยอ้างว่าบัดนี้พระราชาธิบดีและมกุฎราชกุมารีเสด็จหนีออกนอกวังหลวงไปแล้ว โดยที่ยังไม่มีใครพบว่าทั้งสองพระองค์เสด็จไปประทับอยู่ที่ใด

ศึกาลยังแถลงอีกว่า ขณะนี้ประตาราตองการพัฒนากันเมืองให้ ก้าวไกลและการปกครองในระบบเดิมทำให้การตัดสินใจต่างๆ ไม่ชัดเจน เขาเห็นว่าควรเปลี่ยนจากประชาธิปไตยอันมีพระราชาธิบดีเป็นประมุขมาเป็นประชาธิปไตยระบบประธานาธิบดี โดยราชวงศ์ยังคงเป็นที่เคารพของประชาชนอยู่เช่นเดิม

"ไอ้อสรพิษ" เปรมินสภถเมื่อนี้ถึงภาพและเสียงของนายกตัวสภ เขาอยากจะทำกรชากหน้าากของมันให้โลกได้รับรู้ว้จิตใจต่ำซ้ำเพียงไหน หากโอกาสยังไม่มีของเขา เปรมินบอกตัวเองว่าต้องอดทน

เปรมินซึ่งปกติจะสวมชุดประจำชาติหากในตอนนีเปลี่ยนมา แต่งกายด้วยสูทสากลสีเข้ม ผมที่เคยปล่อยยาวระต้นคอถูกรวบตั้งใส่มูส เซ็ตจนเนียบ หนวดเคราปลอมที่นำมาติดจนดูหน้าตาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เรียกได้ว่าคนที่ไม่รู้จักสนิทสนมกันจริงๆ คงจำนักหนังสือพิมพ์หนุ่มไม่ได้แน่

ชายหนุ่มบอกลาและขอบคุณครอบครัวของลูกน้องซึ่งให้ที่พักพิง เขาเดินดุ่มมาถึงที่หมายคือโรงแรมณีปุราในช่วงสาย ตลอดทางร้านรวงต่างๆ พากันปิดกิจการชั่วคราวด้วยไม่ทราบว้สถานการณ์จะเป็นอย่างไรต่อไป เปรมินเห็นทหารจำนวนหนึ่งเดินตรวจตรากันอยู่หน้าหน้าโรงแรมรวมทั้งที่ล็อบบี้ เขาทำใจดีสู้เสือเดินมาดิ่งตรงไปเพื่อขึ้นชั้นบนซึ่งเป็นห้องพักสำหรับแขกของโรงแรม ด้วยหวังว้ที่มันใจไม่ออกแวกจึงไม่ทำให้ใครสงสัยเลยว้นี่คือเปรมิน...คนที่ศึกาลต้องการตัวอย่างว้ที่สุด

รินรึนึ่งหน้ามีนอยู่ในห้องหลังจากที่เมื่อคืนนี้นอนหลับๆ ตื่นๆ เธอบ่นพึมพำกับตัวเองว้อยู่ดีไม่ว้ดีต้องมาติดอยู่ที่นี่ แชนก้เจ็บต้องเข้าฝือก แถมเหตุการณ้บ้านเมืองก็ยังไม่สงบอีก หญิงสาวเพ็งวางสายจากมารดาซึ่งโทรศัพท์มาร้องห่มร้องไห้ด้วยความเป็นห่วง กว่าจะบอกได้ว่าเธอไม่ได้เป็นอะไร แม่ก็ร้องให้พุ่มพวยชะจนหูชา กว่าจะพูดจากัน

เข้าใจ กว่าที่จะขอให้แม่มั่นใจว่าไม่มีอันตรายก็ต้องใช้เวลาซักแม่น้ำทั้งห้ากัน จนเหนื่อย

"ทำไมมีแต่เรื่องก็ไม่ว่า เอ้อ!" หญิงสาวบ่นไปหิวผมนไป มองหน้าตัวเอง ในกระจกเอียงซ้ายเอียงขวา ก่อนจะยิ้มให้คนสวยที่นั่งตาแป๋วอยู่ในนั้น

รินนรีนึกถึงสมัยเด็กๆ เธอกับสวรัภษิตาต่างก็ไว้ผมยาว ทั้งคู่มักจะ ผลัดกันหิวผมนแล้วก็ถักเปียให้อีกฝ่าย แข่งว่าใครจะถักได้สวยกว่ากัน

แน่ล่ะ มกุฎราชกุมารีทรงมีสมาธิและพระหัตถ์หนึ่ง จึงสามารถถักเปียได้สวยงามกว่าที่เธอทำเสมอ หางเปียของรินนรีจึงสวยกว่าใครในห้อง ขณะที่หางเปียของเด็กหญิงชิตาออกมาเยินแทบจะทุกวันเป็นที่ขำขันของ เพื่อนร่วมชั้นอยู่เนืองๆ

เมื่อโตขึ้นรินนรีชอบทำผมหลากหลายทรงตามแฟชั่นเดี่ยวก๊อกรก เตี้ยวัดตเตี้ยวัดต ขณะที่สวรัภษิตายังโปรดที่จะไว้ผมยาว พระองค์มัก ปล่อยเกศทวยสาวสวยไม่ถักหางเปียเหมือนวัยเยาว์อีกแล้ว

"ชิตา...หนูรินขอให้พระองค์ทรงปลดปล่อย" รินนรีพึมพำกับตัวเอง เมื่อนึกถึงเพื่อนที่รักที่สุด ชาวที่ออกทางโทรทัศน์ในช่วงนี้มีแต่บรรยากาศ อิมคริม แม้เธอจะฟังภาษาตาราไม่ออกแต่ก็คิดว่าประกาศที่ออกมา แต่ละครั้งคงไม่ใช่เรื่องดี หญิงสาวพยายามเช็คข่าวจากสถานีโทรทัศน์ที่มีเครือข่ายสำนักข่าวต่างประเทศรายงานเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งก็พอจะทำให้เข้าใจสถานการณ์ได้มากขึ้น

เสียงเคาะประตูดังขึ้นติดต่อกันหลายครั้ง หญิงสาวขมวดคิ้ว

...ปกติเจ้าหน้าที่ของโรงแรมจะไม่เข้ามาวุ่นวายขณะที่แขกอยู่ในที่พัก...หรือว่าเกิดอะไรขึ้น...

สาวสวยชาวไทยลุกจากที่นั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งก้าวฉับๆ ไปมองที่ ช่องตาแมว เห็นดวงตาโตสีดำสนิทของใครบางคนจ้องตอบมาจากด้าน นอกก็ถึงกับสะดุ้งด้วยความตกใจ

"ใครกัน"

ปังๆ...เสียงเคาะประตูยังคงดังต่อเนื่อง
"นี่คุณ รู้ว่าคุณเดินมาอยู่หน้าประตูแล้ว เปิดให้ผมเข้าไปเร็ว"
เสียงหัวเราะอย่างถือดีตามวิสัย
"ใครนะ" รินนรีรู้สึกคุ้นเสียงนี้แต่ก็ยังไม่แน่ใจ
"ผมเอง...เปิดหน่อยเร็ว"
"ผมนะใคร...ไม่บอกฉันไม่เปิดนะ"
"โอ๊ย คุณความจำปลาทองหรือไงกันนะ ผมเปรมิน เปิดได้หรือยัง"
ชื่อเปรมินทำให้รินนรีควงออกหู
...ไอ้คนลวงโลก ยังจะมีหน้ามาที่นี้อีก...
"ไม่เปิด คุณกลับไปซะ"
"ฮัย ยัยบ๊องเฮ้ย เปิดเดี๋ยวนี้เลยนะคุณหนูหรีง ผมมีเรื่องสำคัญ
เกี่ยวกับชีวิตจะคุยกับคุณ เปิดเร็วสิ เดี่ยวคนอื่นมาเห็นจะสงสัย"
พระนามของมกุฎราชกุมารีทำให้รินนรีลังเล เมื่อคนข้างนอกเร่งให้
เปิด หญิงสาวจึงปลดโซ่ที่คล้องไว้ก่อนจะหมุนลูกบิด เปิดประตูให้ร่างสูง
ใหญ่ในชุดสูทสีเข้มก้าวเข้ามา
หญิงสาวมองดูคนแปลกหน้าที่เข้ามายืนในห้องด้วยดวงตาและ
สีหน้าฉงนฉงาย เปรมินกวาดสายตามองไปรอบๆ เมื่อเห็นว่าด้านในเป็น
ส่วนของเตียงนอนจึงรีบเบือนหน้าหันไปมองทางซ้ายซึ่งมีเก้าอี้รับแขกชุด
ไม้ใหญ่หนักจัดวางไว้อย่างลงตัว เขาเดินนำเข้าไปนั่งโดยไม่รอให้เจ้าของ
ห้องเชื้อเชิญ รินนรีเสียวอีกที่ต้องเดินตาม
"หิวน้ำ"
คำบารวภนั้นดูเหมือนสิ่งอย่างไรพิกล หากรินนรีก็ยังคงต้องรักษา
มารยาทของเจ้าของห้องเดินไปหยุดหน้าตู้เย็นเล็กๆ เปิดตู้แล้วหยิบขวด
น้ำออกมา แก้วใสทรงสี่เหลี่ยมที่วางคว่ำอยู่บนหลังตู้ถูกหยิบมารองรับน้ำ
สะอาดซึ่งรินลงไปในระดับพอเหมาะ ก่อนเจ้าของห้องจะเดินหันหลังไป
ยังชุดรับแขก วางแก้วปังท่ามกลางเสียงหัวเราะของอีกฝ่าย

"หัวเราะทำบ้าอะไร"

"ข้าก็หัวเราะสิ คุณนี่ประหลาดแท้ ปึงปึงทำไม"

"ฉันจะปึงปึงเฉพาะกับบางคนเท่านั้นแหละ" รินนรีตอบเชือดเฉือน ซึ่งก็จริงอย่างนั้น ถ้าคนที่นั่งอยู่ตรงนี้เป็นล้าเลิศ เธอจะไม่หน้าหงิกหน้างออย่างนี้เลย เพราะคนที่หน้าหงิกจะกลายเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่งแทน รินนรีผ่อนลมหายใจ...จะคิดถึงทำไม...หญิงสาวนั่งลงบนเก้าอี้ขวามีมือของผู้มาเยือน มองหน้าเขาหลังจากที่เปรมินตีมน้ำและวางแก้วบนโต๊ะกลางตัวเตี้ยๆ อย่างเรียบร้อย

"นี่คุณใช่เปรมินแน่ะ"

"ก็แน่ะสิ เอ้า ดูชะว่าเปรมินตัวจริงหรือเปล่า" เปรมินค่อยๆ ลอกหมวดเคลือบมอกออกอย่างเบามือ เห็นอีกฝ่ายจ้องหน้าก็ยิ้มกว้างให้เธอ...เป็นยิ้มที่รินนรีไม่เคยเห็นมาก่อน "หรือคุณอยากพิสูจน์อย่างอื่นอีก"

เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้ จนรินนรีต้องหลบวูบ

"บ้าเธอ ฉันจะไปพิสูจน์อะไรได้" หญิงสาวพูดไปแล้วก็ขึ้นขึ้นมาได้ รินนรีคว้าหมับเข้าที่ข้อมือของเขา ยกขึ้นมาสูดกลิ่นซึ่งมักจะเตะจมูกเธอทุกครั้งที่เขาใกล้ หากคราวนี้ไม่มีกลิ่นที่วนั้น

"ถ้าคุณหมายถึงน้ำหอมกลิ่นที่ผมใช้ประจำล่ะก็ ไม่มีหรอกครับวันนี้ผมไม่ได้กลับบ้าน ขึ้นกลับไปคงไม่ได้ออกมานั่งล่ออยู่ตรงนี้" คำว่า 'ล่อ' ที่ออกจากปากเปรมินดูเหมือนจะเป็นคำธรรมดาสามัญที่เขาพูดได้สบายๆ ด้วยความมั่นใจว่ามันเป็นความจริง...ใช่ เปรมินไม่ได้พูดเกินจริง ทว่าสำหรับคนฟังที่มีอคติต่อกันย่อมไม่เห็นด้วยล้านเปอร์เซ็นต์อย่างน้อยก็สาวสวยคนนี้ละ

"ซี ล่อตายล่ะ" รินนรีทำปากเบี้ยว

เปรมินหอมยิ้ม คุณหนูหญิงตัวจริงต้องแบบนี้แหละ ไม่เคยคิดอะไรดีๆ เกี่ยวกับเขาได้เลย ขนาดคนล่อแบบนี้คุณเธอยังหาว่าไม่ล่อ

"เฮ้อ คนเราเนาะ ไม่ค่อยจะยอมรับความจริงเอาซะเลย แค่อยอมรับ

ว่าผมหล่อเนี่ยมันหนักหนาสาหัสหนักหรือไงครับคุณพระเพื่อนสนิท"

"มันก็ไม่หนักหนาหรือคะคุณพระเชษฐราชสกุลวงศ์" รินนรี
ตอกกลับเข้าไปด้วยคำศัพท์ที่หมายถึง 'ลูกผู้ชาย' ของเชื้อพระวงศ์

คราวนี้เปรมินเป็นฝ่ายหน้าเหวอ *เขารู้แล้วว่าเขาเป็นใคร*

"คุณรู้ได้ไง"

"ฉันอยู่ในพระราชพิธีฉลองวันชาติด้วย คุณคงไม่เห็นสินะ" สาวสวย
จากเมืองไทยลอยหน้าลอยตาตอบ "คุณศิวีกาบุตรี่ท่านคิบาลกรุณา
อธิบายให้ฉันฟังอย่างละเอียดเลยเชียวว่าคนที่ใกล้ชิดพระราชพิธีแบบนี้
จะตลอดงานนั้นนะ...เป็นใคร"

"อ้อ" เปรมินทำเสียงในลำคอ "จำได้ละ วันนั้นผมไปแทนท่านแม่
พอดีท่านหน้าไม่ค่อยสบายก็เลยต้องขึ้นเป็นหลักให้พระองค์ ออกจะเป็น
จุดเด่นอยู่สักหน่อย ถ้าใครเห็นแล้วมันไส้ก็ต้องขอโทษด้วย หุหุ"

"คุณนี่มันโกหกหน้าตาย ขนาดถูกจับได้ยังไม่เห็นอายสักนิด"

"พูดดีๆ นะครับ ผมโกหกตรงไหน"

"คุณไม่บอกฉันว่าเป็นญาติกับชิตา ไม่ใช่ญาติธรรมดาแต่เป็นลูกผู้
พี่ซึ่งสนิทที่สุดรองลงมาจากพระเชษฐาธิราช คุณเห็นฉันเป็นอะไร" นำ
เสียงนั้นบ่งบอกถึงความโกรธระคนน้อยใจ หากอีกฝ่ายยังแกลไปเรื่อย

"คุณก็เป็นเพื่อนของชิตานะซี" เปรมินตอบ อยากจะบอกฐานะถัดไป
ที่เขายกให้เธอตั้งนานแล้ว...แต่ก็หยุดไว้เพียงเท่านั้น...ยังไม่ถึงเวลาที่จะพูด

"แล้วทำไมไม่ต้องมาหลอกฉันด้วย บอกกันดีๆ ก็ได้"

"ไม่ได้หลอกสักหน่อย คุณนั่นแหละที่คิดเองเออเองว่าผมเป็นคน
ชั่วร้าย คุณอยากให้ผมเป็นอะไรผมก็เป็นให้แล้วไง ยังไม่พออีกแะนะ เฮ้อ
สาวไทยนี่เอาใจยากจัง" เปรมินแก้มองหน้าท้อใจทั้งที่รู้ว่าตัวเองผิดเต็ม
ประตูแต่ก็ยังไม่ยอมรับ อาศัยกะล่อนไปได้ไม่นานๆ

รินนรีนึกหม่นไส้จึงค่อนข้างรีบเข้าไปห้วงใหญ่ "ไม่ต้องมาทำพูดดี
คุณจะมาเอาใจฉันทำไม คิดจะหลอกเล่นเห็นเป็นเรื่องตลกนะสิไม่ว่า"

"เออละๆ ผมยอมแพ้คุณละกันนะ วันนี้ไม่อยากเถียงด้วย" เปรมิน โบกมือห้ามเพราะเขาคิดว่าขึ้นต่อปากต่อคำก็คงไม่จบแน่ แถมยังมีโอกาสแพ้อีกต่างหาก ดังนั้นชายหนุ่มจึงเปลี่ยนจากโหมดขี่เล่นมาเป็นโหมดจริงจังจนคนที่คุยด้วยปรับอารมณ์แทบไม่ทัน "ผมมาที่นี่มีเรื่องจะให้คุณช่วย มันเป็นเรื่องสำคัญก็เลยต้องใช้คนสำคัญ"

รินนรีเบะปาก "รู้หรือก่อนจะหลอกใช้เลยมาทำพุดดี จะให้ฉันทำอะไร แล้วทำไมต้องทำด้วย"

"ตอบคำถามข้อหลังก่อนนะ ผมไม่ได้บังคับคุณหรือ แต่ขอความกรุณาในฐานะที่คุณเป็นเพื่อนกับน้องสาวผม เพราะสิ่งที่จะให้ช่วยครั้งนี้เกี่ยวข้องกับราชบัลลังก์...และแน่นอน...มันเกี่ยวข้องกับชิตาด้วย"

เหตุผลของเปรมินทำให้รินนรีรู้สึกทรมานใจลึก เธอหยุดความสนใจที่จะต่อล้อต่อเถียงกับเขาก็เพราะคำว่า 'ชิตา' เท่านั้นแหละ

"งั้นก็ว่ามา"

"คุณเข้าไปที่สำนักงานของผม แล้วเอาไอ้ที่ให้เลขาฯ ผมที"

"อะไรของคุณ...ไอ้ที่ รินนรีรับซองจดหมายมาถือไว้ในมือด้วยความสงสัย

"เออละๆ ผมเขียนสิ่งลึกลับให้ทำงานบางอย่าง ตอนนี่ผมไปเองไม่ได้เพราะทหารตรึงกำลังไว้แข็งขัน การพรางตัวแบบที่ทำอยู่มันใช้ได้เฉพาะกรณีฉาบฉวย ที่นี้แขกของโรงแรมส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ พวกคิลาไม่ค่อยจะกล้าแหยม แต่ถ้าต้องเข้าสำนักพิมพ์คงตรวจจับตรคันตัวกันนู่นวายนะ ยังไงพวกนั้นก็จับได้"

รินนรีพยักหน้า "เข้าใจแล้วค่ะ"

"ขอบคุณครับ" เปรมินยิ้มกว้างทำให้ใบหน้าของเขาสว่างไสว ยิ่งไม่มีหมวดเคราบนคางเกลี้ยงเกลาแบบนี้ก็ยิ่งหล่อเหลาบาดหัวจิตหัวใจ จนหญิงสาวต้องทำหน้าบึ้งบึ้งเสียงให้ดูเข้าไปเพื่อกลบความหวั่นไหวในใจตัวเอง